

Sygn. akt IX Ga 79/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Boratyński (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Błotnik

SSR del. do SO Andrzej Łopuszyński

Protokolant: Elżbieta Zentar

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2017 roku w L.

sprawy z powództwa D. W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 2 listopada 2016 roku,

sygn. akt V GC 105/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Beata Błotnik S. A. Ł.

Sygn. akt IX Ga 79/17

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r. w Siedlcach na rozprawie sprawy z powództwa D. W. przeciwko (...) Sp. z o.o. w W. o zapłatę 17.939,07 zł. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 17.939,07 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty ( pkt I ) oraz rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu pozostawił referendarzowi sądowemu przy założeniu, że powód wygrał sprawę w całości ( pkt II ) .

Jako uzasadnienie wyroku wskazano ,że w pozwie z dnia 17 października 2014 roku (data stempla pocztowego) powód D. W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 17.939,07 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej sprzedawał pozwanemu produkty oraz półprodukty żywnościowe

do jego placówek gastronomicznych. Strony rozpoczęły współpracę pod koniec maja 2013 roku. Na początku pozwany płacił swoje zobowiązania terminowo, łącznie powód wystawił faktury na kwotę ponad 260.000 złotych i jedynie ostatnia grupa następujących faktur VAT nie została zapłacona: nr (...), nr (...). Powód podniósł, iż współpraca stron uległa definitywnie zakończeniu w wyniku braku zapłaty przez pozwaną za dostarczone produkty. Podał, że pozwany składał zamówienie na określony produkt u powoda, najczęściej w formie telefonicznej lub mailowo, dostawa produktów następowała najczęściej następnego dnia po złożonym zamówieniu do miejsc prowadzenia działalności przez pozwanego. Powód nadto wskazał, że łączna kwota zadłużenia wynosi 17.939,07 złotych tytułem należności głównej i tytułem skapitalizowanych na dzień 17 października 2014 roku odsetek ustawowych za niezapłacone faktury. Powód dalej podniósł, że wzywał pozwanego do dobrowolnej spłaty zadłużenia, jednakże bezskutecznie (pозew, k. 3-12). Sąd Rejonowy w Siedlcach V Wydział Gospodarczy nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 06 grudnia 2014 roku sygn. akt V GNC 1563/14 nakazał aby pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozewem wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu lub złożył sprzeciw (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, k. 155). W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy VIII Wydział Gospodarczy. Nadto wniósł o oddalenie powództwa i o zasądzenia od powoda na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że znaczna część dokumentów przedłożonych przez powoda została złożona jako kopia, nie poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, a zatem brak pewności czy informacje wynikające z takich dokumentów są prawdziwe i faktycznie przedstawiają zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny (sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 159-162). W odpowiedzi na sprzeciw (pismo, k. 197-200) powód wskazał, że niezasadny jest wniosek pozwanego o przekazanie sprawy według właściwości, jak również podał, iż pozwany nie zaprzeczył, że powód terminowo zrealizował swoje zobowiązanie w sposób ustalony i nie zaprzeczył, że sam nie dokonał płatności za dostarczony towar. Zdaniem powoda brak potwierdzenia za zgodność kopii dokumentów nie może stanowić przesłanki podważającej zasadność pozwu. Powód zobowiązany przez Sąd na rozprawie w dniu 16 marca 2016 roku złożył do akt sprawy oryginały posiadanej dokumentacji tj. faktur VAT, dowodów dostawy tzw. DD, dokumentów wydania kontrahentowi tzw. WZ, część zamówień pozwanego (pismo z załącznikami, k. 226-431). W toku procesu stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił, że pomiędzy pozwanym (...) Sp. z o.o. w W., prowadzącym działalność gospodarczą, której przedmiotem są m.in. restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne (odpis z KRS, k. 17) oraz powodem D. W. prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą Agencja (...) W. D. z siedzibą w M., której przedmiotem jest m.in. sprzedaż hurtowa pozostałej żywności, włączając ryby, skorupiaki i mięczaki (odpis z (...), k. 16), doszło do zawarcia szeregu umów sprzedaży w ramach prowadzonych przez nich działalności gospodarczych. Przedmiotem tych umów były towary pozostające

w asortymencie powoda w postaci produktów oraz półproduktów żywnościowych (bezsporne). Pozwany składał do powoda zamówienia w formie telefonicznej lub mailowej, w których wskazywał ilość oraz rodzaj zamawianych produktów oraz półproduktów. Dostawa następowała najczęściej następnego dnia po złożonym zamówieniu do miejsc prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwanego tj. na Plac (...) w W., na Plac (...) w W., do Promenady (...) w S., do (...) we W., do Arkad we W., do Pasażu (...) w Ł. (bezsporne). Towary były sprawdzane przez pracowników pozwanego, którzy podpisali wystawione przez powoda dokumenty tzw. dowód dostawy bądź dokument WZ. Następnie powód wystawiał faktury VAT na podstawie jednego bądź kilku wskazanych dokumentów. Zdarzało się, że towar był pozostawiany przed drzwiami lokalu gastronomicznego, wówczas faktura była wystawiana, gdy obie strony wyraziły zgodę na podpisanie dokumentu - dowodu dostawy bądź dokumentów WZ (zeznania A. S., k. 216). Pozwany odebrał zakupione towary, zaś powód D. W. z tytułu sprzedaży towarów wystawił pozwanemu (...) Sp. z o.o. w W. następujące faktury VAT:

- nr (...) z dnia 18 marca 2014 roku na kwotę 1.244,95 złotych, z terminem zapłaty 25 marca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 749,89 złotych (faktura, k. 230, dowód dostawy, k. 231-236),

- nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 285,53 złotych, z terminem zapłaty 07 kwietnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 285,53 złotych (faktura, k. 237, 238, dowód dostawy, k. 239, dokument WZ, k. 240),
- nr (...) z dnia 31 marca 2014 roku na kwotę 14,53 złotych, z terminem zapłaty 07 kwietnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 14,53 złotych (faktura, k. 241, 243, dowód dostawy, k. 242),
- nr (...) z dnia 16 kwietnia 2014 roku na kwotę 118,39 złotych, z terminem zapłaty 23 kwietnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 0,54 złotych (faktura, k. 244, dokument WZ, k. 245),
- nr (...) z dnia 30 kwietnia 2014 roku na kwotę 129,70 złotych, z terminem zapłaty 07 maja 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 129,70 złotych (faktura, k. 246, 247, dokument WZ, k. 248),
- nr (...) z dnia 06 maja 2014 roku na kwotę 74,49 złotych, z terminem zapłaty 13 maja 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 74,49 złotych (faktura, k. 249, dokument WZ, k. 250),
- nr (...) z dnia 06 maja 2014 roku na kwotę 202,67 złotych, z terminem zapłaty 13 maja 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 202,67 złotych (faktura, k. 251, dokument WZ, k. 252),
- nr (...) z dnia 21 maja 2014 roku na kwotę 679,92 złotych, z terminem zapłaty 28 maja 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 679,92 złotych (faktura, k. 253-254, 255, dowód dostawy, k. 256-257, dokument WZ, k. 258),
- nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku na kwotę 238,30 złotych, z terminem zapłaty 03 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 238,30 złotych (faktura, k. 262, 263, dowód dostawy, k. 264, dokument WZ, k. 264),
- nr (...) z dnia 27 maja 2014 roku na kwotę 153,49 złotych, z terminem zapłaty 03 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 153,49 złotych (faktura, k. 265, 266, dokument WZ, k. 267),
- nr (...) z dnia 11 czerwca 2014 roku na kwotę 1.061,91 złotych, z terminem zapłaty 18 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 1.061,91 złotych (faktura, k. 268, 273, dowód dostawy, k. 269, dokument WZ, k. 270),
- nr (...) z dnia 11 czerwca 2014 roku na kwotę 1.296,94 złotych, z terminem zapłaty 18 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 1.296,94 złotych (faktura, k. 274, 275-276, dowód dostawy, k. 277, 279, 281, 282),
- nr (...) z dnia 11 czerwca 2014 roku na kwotę 261,20 złotych, z terminem zapłaty 18 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 261,20 złotych (faktura, k. 283, 284, dokument WZ, k. 285, 286),
- nr (...) z dnia 11 czerwca 2014 roku na kwotę 336,12 złotych, z terminem zapłaty 18 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 336,12 złotych (faktura, k. 287, 288, dokument WZ, k. 289, 290),
- nr (...) z dnia 18 czerwca 2014 roku na kwotę 314,85 złotych, z terminem zapłaty 25 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 314,85 złotych (faktura, k. 291, 292, dokument WZ, k. 293),
- nr (...) z dnia 18 czerwca 2014 roku na kwotę 267,52 złotych, z terminem zapłaty 25 czerwca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 267,52 złotych (faktura, k. 294, 295, dokument WZ, k. 296),
- nr (...) z dnia 30 czerwca 2014 roku na kwotę 403,85 złotych, z terminem zapłaty 07 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 403,85 złotych (faktura, k. 297, 300, dokument WZ, k. 298),
- nr (...) z dnia 09 lipca 2014 roku na kwotę 311,59 złotych, z terminem zapłaty 16 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 311,59 złotych (faktura, k. 301, 302, dokument WZ, k. 303),
- nr (...) z dnia 16 lipca 2014 roku na kwotę 405,86 złotych, z terminem zapłaty 23 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 405,86 złotych (faktura, k. 304, 305, dokument WZ, k. 306),

- nr (...) z dnia 23 lipca 2014 roku na kwotę 1.017,01 złotych, z terminem zapłaty 30 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 1.017,01 złotych (faktura, k. 307, 308, dowód dostawy, k. 309, 310, dokument WZ, k. 311, 313, 315),
- nr (...) z dnia 23 lipca 2014 roku na kwotę 1.088,13 złotych, z terminem zapłaty 30 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 1.088,13 złotych (faktura, k. 317, 318-319, dowód dostawy, k. 320-325),
- nr (...) z dnia 23 lipca 2014 roku na kwotę 357,09 złotych, z terminem zapłaty 30 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 357,09 złotych (faktura, k. 326, 327),
- nr (...) z dnia 23 lipca 2014 roku na kwotę 302,35 złotych, z terminem zapłaty 30 lipca 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 302,35 złotych (faktura, k. 328, 329, dokument WZ, k. 330, 331),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 188,16 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 188,16 złotych (faktura, k. 332, 333, dowód dostawy, k. 334, dokument WZ, k. 334),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 287,13 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 287,13 złotych (faktura, k. 335, 336, dowód dostawy, k. 337, dokument WZ, k. 339),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 650,35 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 650,35 złotych (faktura, k. 340, 341, dokument WZ, k. 342, dowód dostawy, k. 344),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 338,76 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 338,76 złotych (faktura, k. 345, 346, dokument WZ, k. 347),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 624,51 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 624,51 złotych (faktura, k. 348, 349, dokument WZ, k. 350-352),
- nr (...) z dnia 29 lipca 2014 roku na kwotę 257,05 złotych, z terminem zapłaty 05 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 257,05 złotych (faktura, k. 353, 357, dokument WZ, k. 354-356),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 49,32 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 49,32 złotych (faktura, k. 358, 359, dokument WZ, k. 360),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 200,06 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 200,06 złotych (faktura, k. 361, 362, dokument WZ, k. 363),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 318,49 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 318,49 złotych (faktura, k. 364, 365, dowód dostawy, k. 366),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 347,84 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 347,84 złotych (faktura, k. 367, 368, dowód dostawy, k. 369),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 449,56 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 449,56 złotych (faktura, k. 372, 374, dowód dostawy, k. 373),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 308,47 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 308,47 złotych (faktura, k. 375, 376, dowód dostawy, k. 377, 379),
- nr (...) z dnia 31 lipca 2014 roku na kwotę 56,07 złotych, z terminem zapłaty 07 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 56,07 złotych (faktura, k. 381, 383, dokument WZ, k. 382),
- nr (...) z dnia 07 sierpnia 2014 roku na kwotę 478,85 złotych, z terminem zapłaty 14 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 478,85 złotych (faktura, k. 384, 385, dokument WZ, k. 386, 387, dowód dostawy, k. 388),

- nr (...) z dnia 07 sierpnia 2014 roku na kwotę 156,40 złotych, z terminem zapłaty 14 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 156,40 złotych (faktura, k. 389, 390, dowód dostawy, k. 391),
- nr (...) z dnia 07 sierpnia 2014 roku na kwotę 139,35 złotych, z terminem zapłaty 14 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 139,35 złotych (faktura, k. 392, 393, dowód dostawy, k. 394),
- nr (...) z dnia 07 sierpnia 2014 roku na kwotę 205,86 złotych, z terminem zapłaty 14 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 205,86 złotych (faktura, k. 396, 400, dokument WZ, k. 397, 398),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 80,96 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 80,96 złotych (faktura, k. 401, 403, dokument WZ, k. 402),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 236,29 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 236,29 złotych (faktura, k. 404, 408, dokument WZ, k. 405-407),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 294,69 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 294,69 złotych (faktura, k. 409, dokument WZ, k. 410),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 217,43 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 217,43 złotych (faktura, k. 411, 412, dowód dostawy, k. 415, 416),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 148,30 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 148,30 złotych (faktura, k. 417, 418, dokument WZ, k. 419),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 155,15 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 155,15 złotych (faktura, k. 420, 422, dokument WZ, k. 421),
- nr (...) z dnia 13 sierpnia 2014 roku na kwotę 1.019,62 złotych, z terminem zapłaty 20 sierpnia 2014 roku, z której do zapłaty została kwota 1.019,62 złotych (faktura, k. 423, 424, dowód dostawy, k. 425-427, dokument WZ, k. 428, 430).

Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności dochodzonych przez powoda (wezwanie do zapłaty, k. 153, zeznania M. K., k. 434-435). Powyższy stan Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Sąd ten uznał, że powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości. Wskazano, że pomiędzy stronami zostały zawarte umowy sprzedaży. Zgodnie z treścią art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Umowa sprzedaży jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, gdyż na obu jej stronach spoczywają pewne zobowiązania do spełnienia. Ma ona charakter umowy wzajemnej, a zgodnie z art. 488 § 1 k.c. świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych powinny być spełnione jednocześnie chyba, że z umowy wynika, iż jedna ze stron zobowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. O terminie spełnienia świadczenia przez pozwanego, będącego jednocześnie kupującym, w postaci zapłaty za zakupiony i wydany jej towar, świadczą wystawione przez powoda, a przyjęte przez kupującego faktury VAT, jak również załączone do akt sprawy dokumenty w postaci dowodów dostawy, czy dokumentów WZ, których pozwany nie kwestionował. Wskazano nadto, że świadek A. S. (2), kierowca powoda, potwierdził w swoich wiarygodnych zeznaniach (zeznania A. S., k. 216), iż dostarczał towar do pozwanej spółki w latach 2013-2014 do kilku punktów tj. przy Pl. (...), przy Pl. (...), w Alejach (...) przy firmie (...). Przedstawił jak wyglądało dostarczanie towarów i faktur, sprawdzanie towarów. Wskazał, iż nie przypomina sobie, by ktoś z pracowników pozwanego składał zastrzeżenia co do przywiezionego towaru. Sąd nadto dysponował zeznaniami świadka M. K. (2), która była zatrudniona w pozwanej spółce od lutego 2014 r. do maja 2015 r. jako pr. menager (zeznania M. K., k. 434-435). Świadek wskazała, iż nie zostało jej wypłacone wynagrodzenie i toczy 2 sprawy z pozwaną firmą. Świadek potwierdziła dostarczanie towarów przez powoda do pozwanego, ale nie знаła zasad dostaw do kawiarni pozwanego. Podała, iż pomagała pani prezes A. S. (3), pracowały w jednym pokoju. Widziała segregator faktur niezapłaconych, w którym były faktury firmy powoda. Podała, iż z firmą powoda bezpośredni kontakt miała D. Z.. Pani S. była v-ce prezesem a pan R. P. był prezesem. Pamiętała, iż były rozmowy, że

przeplacali za truskawki powodowi a w Makro były tańsze. Sąd ocenił zeznania świadka pozytywnie, korespondowały one z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym, w tym z dowodami dostaw, jak również dokumentami WZ. Z tytułu sprzedaży powód D. W. wystawił pozwanemu (...) Sp. z o.o. w W. następujące faktury VAT wskazane powyżej. Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o przekazanie sprawy według właściwości do Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy jako nieuzasadnionego. Właściwość Sądu I instancji, który rozpoznał sprawę według tego Sądu została wyczerpująco uzasadniona w pozwie, jak również w odpowiedzi na sprzeciw i nie budziła wątpliwości. Nadto Sąd ten nie uwzględnił wniosku pełnomocnika pozwanego o przesłuchanie w charakterze świadka A. S. (3), jako wniosku spóźnionego, a nadto mając na uwadze, iż w treści sprzeciwu strona nie wniosła o przesłuchanie pozwanego. Sąd I instancji również oddalił wniosek pozwanego zgłoszony na rozprawie 16 marca 2016 r. o przesłuchanie w charakterze strony pozwanego jako spóźniony bowiem nie został zgłoszony w sprzeciwie i zmierzał do przedłużenia postępowania. Wskazano wreszcie, iż w uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że znaczna część dokumentów przedłożonych przez powoda została złożona jako kopia, nie poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, jednoznacznie wskazywał na brak pewności czy informacje wynikające z takich dokumentów są prawdziwe i faktycznie przedstawiają zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny. Po złożeniu oryginałów posiadanej dokumentacji przez powoda, pozwany nie podważał autentyczności złożonych faktur i załączników w postaci dowodów dostawy, dokumentów WZ czy zamówień, jak również informacji w nich zawartych potwierdzających dostawę towaru do pozwanego. Pozwany w piśmie z dnia 23 marca 2016 roku wskazywał (pismo, k. 223), że dokumentacja powołana przez powoda nie została uwzględniona w jego księgach rachunkowych, nie była i nie jest podstawą rozliczeń pomiędzy stronami. Jednocześnie również podał, iż wskazana dokumentacja, nie była także przedmiotem weryfikacji w postępowaniu karnym prowadzonym przeciwko byłemu pracownikowi pozwanego M. S.. Sąd Rejonowy podniósł, iż pozwany nie przedstawił jakichkolwiek dowodów, które podważałyby autentyczność złożonej dokumentacji przez powoda, jak również fakt dostarczenia towarów przez powoda. Mając na uwadze zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd I instancji stwierdził, że pozwany nie spełnił świadczenia w terminie uzgodnionym przez strony, powództwo było uzasadnione. Sąd I instancji zasądził od pozwanego od pozwanego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz powoda D. W. kwotę 17.939,07 zł. z ustawowymi odsetkami od dnia 17 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 476 kc dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie. Natomiast w myśl art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd zasądzając odsetki ustawowe wziął pod uwagę wejście w życie w dniu 01 stycznia 2016 roku ustawy z dnia 9 listopada 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1830) i wprowadzeniem w treści art. 481 § 2 kc pojęcia „odsetki ustawowe za opóźnienie”. Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu (art. 108 § 1 kpc), przy założeniu, że powód wygrał sprawę w całości.

Rozstrzygnięcie zawarte w powyższym wyroku Sądu Rejonowego zostało zaskarżone w całości przez stronę pozwaną. Zaskarżanemu wyrokowi apelujący zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego, to jest art. 207 § 6 k.p.c. oraz 217 k.p.c., poprzez niedopuszczenie w postępowaniu dowodów z przesłuchania w charakterze świadka pani A. S. (3) oraz w charakterze strony pana R. P. - Prezesa Zarządu Pozwanej, podczas gdy uwzględnienie wyżej wymienionych dowodów nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy oraz w znacznym stopniu przyczyniłoby się do prawidłowego ustalenia stanu faktycznego sprawy;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, w szczególności dowodu z zeznań świadka M. K. (2), to jest poprzez uznanie, że skoro świadek P. - K., w czasie kiedy współpracowała z pozwaną, widziała w segregatorze faktur niezapłaconych u pani A. S. (3) niektóre faktury powoda (bez możliwości wskazania, jakie to były faktury), to pozwana z pewnością nie uregulowała należności z tych faktur, podczas gdy Sąd nie miał żadnej możliwości zweryfikowania takich okoliczności, w szczególności co do numerów faktur, ewentualnej wysokości roszczeń oraz faktu ich zapłacenia;

- naruszenie prawa procesowego - art. 233 § 1 k.p.c., poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, zgromadzonego w sprawie, to jest uznanie, że pozwana na żadnym etapie postępowania nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności dokumentów, w szczególności faktur powoda oraz uznanie że faktury, z których powód dochodził swoich roszczeń w postępowaniu, zostały przyjęte przez pozwaną, podczas gdy już na etapie sprzeciwu od nakazu zapłaty pozwana wyraźnie wskazała, że ww. nie odpowiadają rzeczywistej wartości usług powoda na rzecz pozwanej, że nie otrzymała faktur powoda oraz faktury te nie znajdują odzwierciedlenia w księgach rachunkowych pozwanej.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. o zasądzenie na rzecz pozwanej zwrotu kosztów tego postępowania oraz kosztów postępowania przed Sądem I instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z art. 217 § 1 k.p.c., strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swoich wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej. Ponadto, zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 217 § 2 k.p.c., sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Odnosząc się do stanu przedmiotowej sprawy, Sąd I instancji nieprawidłowo odmówił przesłuchania w charakterze świadka pani A. S. (3), która w okresie, za który powód dochodzi swoich roszczeń pełniła funkcję członka zarządu pozwanej oraz przesłuchania w charakterze strony pana R. P. - aktualnego prezesa zarządu pozwanej. Pozwana co prawda nie wnosila w sprzeciwie od nakazu zapłaty o przesłuchanie pozwanej, natomiast z uwagi na znaczenie tego dowodu dla postępowania, Sąd I instancji według apelującego powinien dopuścić do przesłuchania zarówno pani A. S. (3), jak i pana R. P.. Wskazano, że zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 12 lutego 2016 r. (VACa 570/15), „zasada prawdy materialnej jest zasadą nadrzędną nad zasadami procesowymi przeprowadzania dowodów i nakazuje szczególną rozważę przy stosowaniu art. 207 §6 k.p. c. polegającym na pomijaniu dowodów”. Ponadto, zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9 grudnia 2015 r. (VI ACa 1837/14), **„twierdzenia zgłaszane dopiero w toku postępowania, ale stanowiące rozwinięcie i sprecyzowanie twierdzeń przedstawionych w pozwie i będące adekwatną reakcją na sposób obrony strony pozwanej w zasadzie nie mogą być uznane za spóźnione”**. Skoro w toku postępowania wystąpiła konieczność odniesienia się do zasad współpracy, jakie obowiązywały między powodem a pozwaną, w tym w związku ze sposobem dostawy jego towarów oraz przekazywania dokumentów między stronami, a co za tym idzie do wykazania, że roszczenia dochodzone przez powoda są nienależne, to uzasadnione było przesłuchanie w toku postępowania osób, które jako jedyne posiadały pełną wiedzę w tym zakresie ze strony pozwanej. Zarzucono tym samym, że Sąd I instancji, nie dopuszczając dowodu z przesłuchania świadka A. S. (3) oraz przesłuchania w charakterze strony pana R. P. dopuścił się naruszenia prawa procesowego, to jest art. 207 § 6 k.p.c. oraz 217 k.p.c.

Wskazano także, że zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c., sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 7 września 2016 r. (I ACa 510/16), „normy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. **Przez moc dowodowa rozumie się siłę przekonania. Jaką uzyskał sąd skutek przeprowadzenia określonych dowodów o istnieniu lub nieistnieniu faktu, którego on dotyczy. Sąd, oceniając wiarygodność, decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę, czy też nie”**. Odnosząc się do oceny przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka M. K. (2), Sąd I instancji w niespójny i nieuzasadniony sposób wywnioskował, że skoro świadek M. K. (2) kiedyś widziała faktury powoda, za które w tamtym czasie nie została jeszcze uregulowana należność, to z pewnością były to faktury, z których powód dochodzi swoich roszczeń

w tym postępowaniu oraz że należności z faktur, o których mówiła świadek M. K. (2) nie zostały zapłacone przez pozwaną (z uzasadnienia: „Pomimo wezwania do zapłaty pozwany nie uregulował należności dochodzonych przez powoda (wezwanie do zapłaty, k. 153, zeznania M. K., k. 434 - 435”). Tymczasem świadek M. K. (2) powiedziała jedynie w toku postępowania, że „Ja pomagałam pani prezes A. S. (3) i widziałam nie raz jak było mnóstwo faktur niezapłaconych, również firmy powoda. (...) Nie pamiętam z jakiego okresu były to faktury. (...) Nie posiadam wiedzy o wszystkich dokonywanych przelewów przez panią prezes. Nie weryfikował czy potem faktury nie były zapłacone”. Oznacza to, że Sąd I instancji dokonał dowolnej i zbyt daleko idącej interpretacji słów świadka M. K. (2), co w jednoznaczny sposób narusza dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c. Ponadto, Sąd I instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c. również poprzez stwierdzenie, że pozwana na żadnym etapie nie kwestionowała dokumentów powoda przedstawionych w przedmiotowym postępowaniu. Wskazano, że pozwana już od etapu złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty kwestionowała prawdziwość dokumentów przedstawionych przez powoda, nie tylko poprzez podkreślenie faktu, że do pozwu zostały załączone zwykłe i nieczytelne kopie faktur i pozostałej dokumentacji powoda, ale również poprzez wskazanie, że ww. dokumentacja nie znajduje odzwierciedlenia w księgach rachunkowych pozwanej. Pozwana także na późniejszych etapach jednoznacznie wskazywała, że kwestionuje autentyczność dokumentów powoda, a tym samym zasadność podnoszonych przez niego roszczeń (między innymi w piśmie procesowym pełnomocnika pozwanej z dnia 23 marca 2016 r.). W związku z tym Sąd I instancji, podnosząc twierdzenia całkowicie sprzeczne z jednoznacznym stanowiskiem pozwanej i zaprzeczając, że pozwana kiedykolwiek kwestionowała autentyczność dokumentów powoda, nie spełnił przesłanek do uznania, że ocena materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd była zgodna z warunkami swobodnej oceny dowodów. Podsumowując wskazano, że Sąd I instancji, przeprowadzając postępowanie w przedmiotowej sprawie dopuścił się błędów skutkujących naruszeniem przez ten Sąd przepisów postępowania, co miało znaczny wpływ na dokonanie przez Sąd I instancji oceny stanu faktycznego sprawy i w konsekwencji, niesłuszne jej rozstrzygnięcie zgodnie z żądaniem powoda. W związku z czym wyrok Sądu I instancji, jako wyrok wydany wskutek wadliwie przeprowadzonej procedury, powinien zostać wyeliminowany z porządku prawnego.

W odpowiedzi na apelację strony pozwanej strona powodowa wniosła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową apelację ustalił i zważył co następuje :

Stosownie do przepisu art. 378 § 1 kpc sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji. Związanie granicami wniosków apelacji oznacza zaś, że sąd drugiej instancji nie może objąć swą kontrolą tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która nie została zaskarżona. Sąd nie jest zaś związany treścią wniosku apelacyjnego co do sposobu rozstrzygnięcia. Oznacza to zatem, że mimo wniosku skarżącego o zmianę wyroku sąd drugiej instancji może go uchylić (i na odwrót). Wynika to z tego, że sąd ma obowiązek wydać prawidłowe orzeczenie i nie wiąże go w tym zakresie ocena prawna zawarta we wniosku apelacyjnym (por. Komentarz do art. 378 Kodeksu postępowania cywilnego (Dz.U.64.43.296), [w:] A. Jakubecki (red.), J. Bodio, T. Demendecki, O. Marcewicz, P. Telenga, M.P. Wójcik, Kodeks postępowania cywilnego. Praktyczny komentarz, Zakamycze, 2005, wyd. II.). Podobne stanowisko zajął także Sąd Najwyższy uznając, iż sąd drugiej instancji nie jest związany wnioskami apelacji co do sposobu rozstrzygnięcia. Granice apelacji wyznacza nie tyle sam wniosek, co cały jej wywód i treść (por. wyrok z dnia 6 grudnia 2001 r., I PKN 714/00, OSNP 2003/22/544).

W ocenie Sądu Okręgowego wniesiona apelacja nie uzasadnia zmiany zaskarżonego wyroku. Należy tu także podkreślić, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego sąd drugiej instancji, jako sąd orzekający merytorycznie, powinien dokonać samodzielnej oceny wyników postępowania dowodowego przeprowadzonego przez sąd pierwszej instancji i poczynić własne ustalenia faktyczne. Sąd ten może tym samym dokonywać ustaleń faktycznych sprzecznych z ustaleniami stanowiącymi podstawę zaskarżonego wyroku, nawet na podstawie dowodów przeprowadzonych wyłącznie w trakcie postępowania pierwszoinstancyjnego. Musi jednak w swojej działalności harmonizować ogólne (art. 227-315 k.p.c.) i szczególne (art. 381-382 k.p.c.) reguły postępowania dowodowego. Dokonanie przez sąd drugiej instancji odmiennych ustaleń bez przeprowadzania dodatkowych dowodów jest



dopuszczalne i uzasadnione w szczególności wtedy, gdy dowody te mają jednoznaczną wymowę, a ocena sądu pierwszej instancji jest oczywiście błędna. Niezbędne jest wykazanie w czym tkwi wadliwość stanowiska sądu pierwszoinstancyjnego, dlaczego określone dowody dostarczają odmiennych wniosków, które z dowodów nie zasługują na wiarę, co sprawia, że wyłania się inny obraz stanu faktycznego sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2002r., IV CKN 859/00, LEX nr 53923; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2002r., I CKN 567/99, LEX nr 53925 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2001 r., II UKN 339/00, OSNP 2003/1/21). Sąd odwoławczy ma nadto nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz jego własnej samodzielnej oceny, przy uwzględnieniu zasad wynikających właśnie z przepisu art. 233 § 1 kpc niezależnie od tego czy ustaleń dokonuje po przeprowadzeniu nowych dowodów bądź ponowieniu dotychczasowych, czy też wskutek podzielenia ustaleń dokonanych przez sąd pierwszej instancji. Obowiązek ten jest tym bardziej oczywisty, gdy strona wnosząca apelację zarzuca sądowi I instancji naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy albo tak jak w niniejszym przypadku brak wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji nie doszukał się w zasadzie w przedmiotowej sprawie uchybień ze strony tegoż Sądu w zakresie oceny materiału dowodowego, ani też w zakresie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Sąd Rejonowy pomijając wnioski dowodowe strony pozwanej nie uchybił natomiast przepisowi przywołanemu przez skarżącego we wniesionej apelacji. Na marginesie należy także wskazać, że mimo podniesienia w apelacji zarzutu w zakresie wadliwości przeprowadzenia przez Sąd Rejonowy postępowania dowodowego stosowne wnioski dowodowe, które nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji nie zostały zgłoszone w apelacji celem ich przeprowadzenia w postępowaniu odwoławczym, zaś sama apelacja zawierała tylko i wyłącznie wniosek o zmianę orzeczenia przez sąd II instancji.

Sprzeciw od nakazu zapłaty nie zawierał wniosków dowodowych, które pozwany zgłosił dopiero w toku toczącego się już postępowania - na terminie rozprawy w dniu 16 marca 2016 r. (k. 214 i nast.) i które zostały oddalone przez Sąd I instancji. Sąd I Instancji w ocenie Sądu Okręgowego zasadnie je oddalił bowiem strona pozwana nie wykazała, że zostały spełnione nie tylko przesłanki z art. 207 kpc, ale przede wszystkim przesłanki określone w przepisie regulującym postępowanie dowodowe w trybie postępowania, w jakim został wydany nakaz zapłaty i w jakim został wniesiony od niego sprzeciw.

Stosownie do przepisu art. 207 § 6 kpc sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Stosownie zaś do przepisu art. 503 kpc odnoszącego się bezpośrednio do postępowania upominawczego i jego zapisu z § 1 pismo zawierające sprzeciw wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty, a w przypadku nakazu wydanego przez referendarza sądowego - do sądu, przed którym wytoczono powództwo. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. W ocenie Sądu Okręgowego przedmiotowe wnioski dowodowe były spóźnione zaś strona pozwana nie wykazała w żaden sposób, że nie mogła ich zgłosić wcześniej, ani też tym bardziej, że potrzeba ich zgłoszenia powstała dopiero na tym etapie postępowania, na którym zostały one zgłoszone, ani tym bardziej że występują w niniejszym przypadku inne wyjątkowe okoliczności, które by uzasadniały zgłoszenie tych wniosków dowodowych dopiero na tym etapie postępowania. Ich uwzględnienie niewątpliwie by prowadziło także do przewlekłości postępowania, jego wydłużenia, a tyczy się to dowodu z przesłuchania stron oddalonego na terminie rozprawy w dniu 20 czerwca 2106 r. (k. 434 i nast.). Wniosków tych nadto jak wskazano powyżej strona pozwana nie zgłosiła w postępowaniu odwoławczym. Obowiązująca w Kodeksie postępowania cywilnego zasada kontrydiktoryjności i uwolnienie sądu orzekającego od odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są strony (por. orzeczenie SN z dnia 7 marca 1997 r., II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113)

oznacza, że sądem faktu stał się sąd I instancji. W toku tego właśnie postępowania powinny być zatem wyczerpująco przedstawione kwestie sporne, fakty i dowody. Przed sądem II instancji nowe fakty i dowody mogą być zgłaszane jedynie wyjątkowo (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 1999 r., II CKN 417/98, Prok.i Pr. 1999/11-12/35). W przyjętym systemie apelacji celem postępowania apelacyjnego jest bowiem ponowne i wszechstronne zbadanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym. Zasadą pozostaje jednak wskazano wyżej, że koncentracja materiału faktycznego i dowodowego powinna nastąpić już przed sądem pierwszej instancji. Na marginesie należy tylko wskazać, że w niniejszym przypadku wniosek dowodowy w przedmiocie dopuszczenia dowodu z przesłuchania strony powodowej został przez stronę powodową zgłoszony już w pozwie jednak dowód ten nie został również w ogóle przeprowadzony w postępowaniu toczącym się przed Sądem I instancji.

Warto w tym miejscu również zwrócić uwagę na okoliczność związaną z charakterem tego dowodu. Powyższy dowód ma charakter subsydiarny. Zgodnie bowiem z art. 299 kpc sąd orzekający w danym postępowaniu zarządza przeprowadzenie tego dowodu tylko w sytuacji, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały nie wyjaśnione fakty istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Taka sytuacja w niniejszej sprawie jednak w ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniała. Dowód z przesłuchania stron mógł zostać zatem dopuszczony przez Sąd Rejonowy po wyczerpaniu innych wniosków, te zaś zostały przeprowadzone na ostatnim terminie rozprawy, na którym doszło do jej zamknięcia. Na tym terminie strony się nie stawiły, a zatem przeprowadzanie tego dowodu i tak by wymagało odroczenia rozprawy na kolejny termin, co by natomiast prowadziło w sposób niewątpliwy do przedłużenia postępowania przed Sądem I instancji.

Tym samym Sąd Rejonowy zasadnie pominął powyższe wnioski dowodowe. W tym miejscu należy również wskazać, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r., I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę, czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r., (...) 661/00, LEX nr 52781, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r., II CKN 1322/00, LEX nr 51967, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r., III CKN 567/98, LEX nr 52772, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r., II UKN 182/98, OSNP 1999/17/556, wyrok z dnia 9 lipca 1998 r., II CKN 657/97, LEX nr 50630, wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r., III CKN 384/98, Biul.SN 1998/11/14, wyrok z dnia 25 marca 1998 r., CKN 656/97, OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane (art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wnioskowania z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.). Wskazując na powyższe należy jednak stwierdzić, że inicjatywa dowodowa strona jak wynika z przytoczonych wcześniej przepisów jest ograniczona ramami czasowymi określonymi przez te przepisy i mamy tu do czynienia z prekluzją dowodową.

Przedmiotowa apelacja w zakresie jej zarzutów odnoszących się do dokonanej oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji nie jest natomiast zasadna i nie zasługuje na jej uwzględnienie, chociaż w ocenie Sądu Okręgowego nie można odmówić zasadności uzasadnieniu części zarzutów w niej podniesionych. Nie jest zatem zasadny wniosek apelującego o zmianę zaskarżonego wyroku bowiem zaskarżone orzeczenie odpowiada w całości prawu.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach niniejszego postępowania wynika, że strona powodowa dostarczyła pozwanemu towar wraz z fakturami – vide między innymi zeznania świadka A. S. (2). Pozwany zgodnie z ogólną regułą dowodową nie wykazał, aby po otrzymaniu towaru kwestionował otrzymanie faktur, czy też aby po otrzymaniu wezwania do zapłaty kwestionował wywiązanie się przez powoda z jego obowiązków umownych. Uczynił to dopiero po otrzymaniu odpisu nakazu zapłaty we wniesionym od niego sprzeciwie, a zatem dopiero w toku przedmiotowego postępowania. Świadek, na zeznania której powołano się we wniesionej apelacji zeznała, że widziała, że było mnóstwo faktur niezapłaconych, w tym również powoda, widziała segregator faktur niezapłaconych

z fakturami powoda. Z treści jej zeznań nie da się wprowadzić wywieść, że były to wszystkie faktury objęte pozwem, ale to nie powód winien wykazać zgodnie z ogólną regułą dowodową wynikającą z przepisu art. 6 kc, że pozwany nie zapłacił za otrzymany towar, ale to pozwany winien wykazać, że istniały przesłanki do tego, aby powstrzymał się z taką zapłatą. Na podstawie zeznań tego świadka nie można zatem wprowadzić uznać, jak przyjął to Sąd I instancji jednoznacznie, że pozwany mimo wezwania nie uregulował należności dochodzonych przez powoda, jak wskazano powyżej to jednak strona pozwana winna wykazać istnienie braku ku temu przesłanek. Pozwany tymczasem nie wykazał, że należności z przedmiotowych faktur uregulował, zaś materiał dowodowy zgromadzony przed Sądem I instancji daje podstawy do uznania, że powód wywiązał się należycie ze swoich obowiązków w zakresie umów łączących strony. Ustaleń tych Sąd I instancji dokonał prawidłowo mając na względzie materiał dowodowy zgromadzony w aktach, w tym dowody osobowe (także powyższego świadka), jak i dowody nieosobowe, których wiarygodności i mocy dowodowej strona pozwana nie podważyła skutecznie. To, że pozwany twierdził, że dokumentacja powoda objęta niniejszym postępowaniem nie została uwzględniona w księgach rachunkowych pozwanego oraz nie była podstawą do rozliczeń stron i nie była przedmiotem weryfikacji prawidłowości rozliczeń dokonywanych u pozwanej nie oznacza, że strona pozwana podważyła prawidłowość jej wystawienia, czy prawidłowość jej zapisów, jak przyjął to zresztą prawidłowo Sąd I instancji. Po złożeniu do akt przez stronę powodową oryginałów tej dokumentacji strona powodowa co do tej dokumentacji nie zgłosiła bowiem żadnych zarzutów czy zastrzeżeń, w tym co do jej mocy dowodowej. Tak więc zarzuty w tym zakresie zawarte w apelacji nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w aktach niniejszego postępowania w postaci czynności podejmowanych przez stronę pozwaną i ograniczają się tylko i wyłącznie do ogólnikowych twierdzeń w tym zakresie apelującego.

Tak więc w przedstawionym powyżej zakresie objętym tak osnową wniesionej apelacji jak i jej uzasadnieniem w ocenie Sądu Okręgowego rozumowanie Sądu I instancji jest logicznie poprawne. W konsekwencji Sąd Okręgowy w niniejszym składzie podziela w pełni te ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz argumenty i dowody przedstawione na ich poparcie. Sąd Okręgowy dzieląc je, przyjmuje za własne, co sprawia, iż nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97 – OSNAP 1998 nr 9, poz. 104 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98 – OSNAP 2000, nr 4, poz. 143). W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są w tym zakresie zatem całkowicie bezpodstawne. Z ustaleń Sądu Okręgowego jednoznacznie wynika, że zarzuty i uzasadnienie apelacji, w tym w części odnoszącej się do przeprowadzonego postępowania dowodowego przed Sądem I instancji są niezasadne i służą niewątpliwie wyłącznie narzuceniu własnego błędnego stanowiska co do wzajemnych relacji prawnych i wynikających z nich powinności kupującego oraz zmierza do uzyskania satysfakcjonującego stronę pozwaną rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że niezasadne są zarzuty apelacji w zakresie naruszenia przepisów prawa procesowego przywołanych w apelacji i jej uzasadnieniu przez skarżącego. W tej sytuacji Sąd Okręgowy mając na względzie, że apelacja strony pozwanej była niezasadna uznał, iż winna ona być w całości oddalona na podstawie przepisu art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu za II instancję uzasadnia treść art. 98 w zw. z art. 99 kpc oraz w zw. z art. 108 kpc i art. 109 kpc.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc). Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc). Stosownie

natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Pozwany przegrał postępowanie odwoławcze w całości , a strona powodowa , która w postępowaniu odwoławczym była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego w osobie radcy prawnego poniosła w tym postępowaniu , koszty jego wynagrodzenia i w tym zakresie zgłosiła stosowny wniosek procesowy . Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej została natomiast określona przez Sąd II instancji przy uwzględnieniu wartości przedmiotu zaskarżenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze przepisy obowiązujące w dacie wniesionej apelacji .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .